

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **O. K.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2016, čj. OAM-102/LE-LE05-LE05-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 1. 2017, čj. 62 Az 23/2016-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 9. 2016, čj. OAM-102/LE-LE05-LE05-2016, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný řízení zastavil na základě písemného prohlášení žalobce ze dne 26. 9. 2016, kterým vzal svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke krajskému soudu, ve které namítl, že si zpětvzetí žádosti není vědom. Poukázal na to, že disponuje pouze základními znalostmi českého jazyka a žádnými znalostmi českého práva. O zastavení řízení se dozvěděl až doručením napadeného rozhodnutí. Údajný úkon nebyl učiněn v průběhu pohovoru s žalobcem ani nebyl obsažen ve veřejné listině, nelze tedy s určitostí presumovat skutečný obsah vůle žalobce.

[3] Stěžovatel uvedl, že mu je známé rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 3 Azs 388/2004-70, podle něhož žalovaný nezkontroluje autenticitu zpětvzetí a zastaví řízení, pokud je mu doručeno zpětvzetí s podpisem žadatele a toto podání nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, že obsahuje projev jeho vůle. Výslovně uvedl, že primárně nelze žalovanou vinit z nesprávného postupu, avšak je třeba zkoumat pravost a správnost zpětvzetí. Pokud by vyšlo najevo, že listina nebyla pravá, došlo by zastavením řízení k zásadnímu zásahu do práv žalobce.

[4] Krajský soud nepřisvědčil tvrzení žalobce ohledně zpochybnění zpětvzetí žádosti o mezinárodní ochranu a nevyhověl návrhu ohledně zjišťování pravosti jeho podpisu na dokumentu zpětvzetí žádosti. V odůvodnění zdůraznil, že stěžovatel opakovaně v průběhu správního řízení prohlásil, že český jazyk ovládá a chce, aby v něm bylo vedeno řízení. Dále neuvedl jediný konkrétní důvod, proč by dokument o zpětvzetí neměl být považován za pravý. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Domnívá se, že je přijatelná, neboť otázku zkoumání autenticity podpisu zpětvzetí při zastavení řízení judikatura Nejvyššího správního soudu *“plně neřešila”*.

[6] Trvá na tom, že věc nelze rozhodnout bez zkoumání autenticity jeho podpisu. Je přesvědčen, že ačkoliv nelze primárně vinit žalovaného z nesprávného postupu, je třeba zkoumat pravost a správnost soukromé listiny, kterou svojí povahou zpětvzetí žádosti je. Pokud by vyšlo najevo, že tato listina není pravá, bylo by jisté, že zastavením řízení o mezinárodní ochraně došlo k zásahu do práv stěžovatele. Zhojit tuto nežádoucí skutečnost je možné zrušením rozhodnutí o zastavení řízení a pokračováním v řízení o mezinárodní ochraně.

[7] Vzhledem k tomu, že krajský soud zkoumání autenticity zpětvzetí odmítl, zatížil svůj rozsudek vadou, pro kterou nemůže obstát. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu vzal zpět ze své vůle, sám, dobrovolně a zpětvzetí sám podepsal. Požádal dokonce o repatriaci do země původu, tyto skutečnosti řešil s pracovníky správy uprchlických zařízení i odboru azylové a migrační politiky. S podstatou úkonu byl seznámen a rozuměl mu, neboť ve správním spise je založeno, že zná jazyk český, ruský a ukrajinský. Při převzetí rozhodnutí o zastavení řízení nesdělil, že by žádost o mezinárodní ochranu vzal zpět nevědomky nebo jeho podpis na zpětvzetí nebyl pravý. Teprve následně vzal zpět žádost o repatriaci a podal žalobu ke krajskému soudu.

III. Hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[10] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *“přesah vlastních zájmů stěžovatele”*. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude

pokračování

přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[11] Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že odmítl zkoumat autenticitu zpětvzetí jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Za důvod přijatelnosti kasační stížnosti označil posouzení, zda je při zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro zpětvzetí vždy třeba zkoumat autenticitu podpisu žadatele.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelem nastolená právní otázka se v obecné rovině týká provádění dokazování před krajským soudem. Nejedná se tedy o otázku, která by doposud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena.

[13] Dokazování před správním soudem upravuje § 52 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že *[s]oud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.*

[14] Nejvyšší správní soud k této otázce ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že soud podle citovaného ustanovení rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli, to jej však nezbavuje povinnosti takový postup odůvodnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, usnesení ze dne 17. 9. 2010, čj. 2 Azs 32/2010-83, nebo usnesení ze dne 20. 7. 2011, 2 Azs 12/2011-45). Povinností soudu tedy není provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2008, čj. 9 Azs 15/2008-108).

[15] V projednávané věci krajský soud konstatoval, že stěžovatel ve správním řízení sám uvedl, že pobýval v České republice opakovaně od roku 2009, učil se češtině a češtinu označil za jazyk, ve kterém chce vést řízení o mezinárodní ochraně. Krajský soud tedy nepřipustil argumentaci, že by stěžovatel nerozuměl obsahu zpětvzetí žádosti. Ve vztahu k jeho autenticitě potom konstatoval, že stěžovatel neuvedl žádný důvod, proč by dokument o zpětvzetí žádosti neměl být pravý; nezpochybnil ani nestrannost pracovníků správního orgánu. Krajský soud proto na základě uvedených důvodů nepřistoupil k provedení důkazu zkoumání pravosti podpisu stěžovatele na zpětvzetí žádosti.

[16] Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a odůvodnění odmítnutí provést navržený důkaz považuje za dostatečně odůvodněné a založené na konkrétních skutečnostech, které stěžovatel v žalobním řízení tvrdil. Stěžovatel pouze obecně zpochybnil pravost zpětvzetí své žádosti a požadoval její zkoumání, již ovšem nevysvětlil, jakému konkrétnímu zkoumání by měla být listina podrobena. Zpětvzetí žádosti založené ve správním spise má veškeré předepsané náležitosti. Stěžovatel v žádném svém podání výslovně neuvedl, že podpis na zpětvzetí není jeho, a z čeho tuto domněnku dovozuje (např. podoba podpisu). Uvedl pouze, že si zpětvzetí není vědom. Svůj návrh na provedení zkoumání pravosti podpisu nepodpořil žádným tvrzením, pro které by bylo možné se domnívat, že listinu skutečně nepodepsal. Ani v kasační stížnosti tyto skutečnosti neuvádí, pouze paušálně namítá, že při zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro zpětvzetí žádosti je třeba zkoumat autenticitu podpisu žadatele. Takovou povinnost však soud nemá plošně, bez vznesených pochybností o pravosti podpisu v projednávané věci.

[17] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny

judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[18] O akcesorickém návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo třeba zvlášť rozhodovat, neboť bezodkladným rozhodnutím o kasační stížnosti samotné se stal tento návrh požadavkem obsoletním.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

[20] Ustanovenému advokátovi se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování 3 100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 3 400 Kč. Ustanovený advokát je plátcem DPH, Nejvyšší správní soud proto přiznanou odměnu zvýšil o tuto daň, tedy na částku 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu